

Ignác Stuchlý – první český provinciál (1935 - 1948)

Ignác Stuchlý se narodil ve slezské Boleslavi **14. prosince 1869**. V září 1891 začal v Olomouci u dominikánů studia teologie, která však musel přerušit. V září 1894, po doporučení P. Klvače a po přijetí tehdejšími hlavním představeným salesiánů, prvním nástupcem Dona Boska, donem Ruou, odjel k salesiánům do Turína. Po ročním pobytu vstoupil do noviciátu a pokračoval ve studiích. Dne **3. listopadu 1901** přijal **kněžské svěcení**.

V říjnu 1910 opustil své působiště v salesiánském konviktu v Gorici a jeho působištěm se stala slovinská Lublaň. Měl za úkol postavit zde kostel a pečovat o salesiánský ústav. Tuto práci mu značně zkomplikovala I. světová válka. Po jejím konci byl P. Stuchlý poslán za prefekta do Veržeje, ale po dvou letech se vrátil do Lublaně dostavět kostel. To se mu podařilo až v roce 1924.

O rok později byl poslán do italské Perosy, kde žilo v salesiánské komunitě i několik Čechů, a kam byli na salesiánskou formaci posíláni chlapi z Československa, kde vznikl velký zájem o příchod salesiánů do republiky. Po rozmanitých peripetích získali salesiáni ve Fryštáku dům od Školských sester III. řádu sv. Františka. Časně zrána **28. září 1927** sem v čele s P. Stuchlým dorazilo z Perosy 17 chlapců a 3 salesiáni. Dílo se brzy rozrostlo a P. Stuchlý, který si mezitím pro svou bílou hlavu vysloužil od Fryštačanů přezdívku Staříček, se zasadil o vybudování dalších salesiánských ústavů v Československu (Ostrava, Praha, Brno, Pardubice...).

15. září 1935 byl P. Ignác jmenován **inspektorem nově zřízené samostatné československé salesiánské provincie**. Ta se v roce 1939 (14. prosince) rozpadla na dvě, slovenskou a česko-moravskou. Ignác Stuchlý pokračoval jako inspektor provincie česko-moravské. V průběhu II. světové války bylo několik salesiánských ústavů zabráno nacisty. V polovině srpna 1943 musel být vyklizen také fryštácký dům. Sloužil nacistům jako domov pro vybombardovanou mládež z Hamburku a posléze jako základna maďarských vojáků. Po válce se Fryšták opět stal sídlem salesiánského aspirantátu.

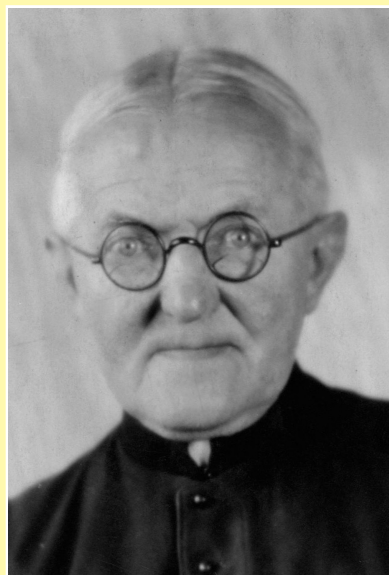
V roce 1949 se prudce zhoršilo už tak podlomené Staříčkovo zdraví, 5. března 1950 dostal ve Fryštáku záchvat mozkové mrtvice. Od té doby byl upoután na lůžko. V noci ze 13. na 14. dubna před půlnocí byli salesiáni vzbuzeni policií a milicí, která obsadila dům, a posléze deportováni na různá místa. P. Stuchlý byl umístěn do domova důchodců v Lukově. Jako řadový chovanec nesměl ani opouštět dům. V lednu 1953 přišel druhý mrtvicový záchvat.

První provinciál, P. Ignác Stuchlý, zemřel v sobotu **17. ledna 1953** ve 22:25 hod. ve věku 83 let. Jel pohřben na fryštáckém hřbitově.

V roce 1988 obdrželi čeští salesiáni povolení z Říma započít proces blahořečení Ignáce Stuchlého a k jeho osobě mohl být používán titul Služebník Boží.

Diecézní proces blahořečení Ignáce Stuchlého byl zahájen 5. 3. 1993 a ukončen 20. 1. 2001. Dekret potvrzující správnost procesu přišel z Kongregace pro blahořečení a svatořečení 29. 11. 2002 a proces je nyní v další fázi v Římě (novinky sledujte na www.sdb.cz).

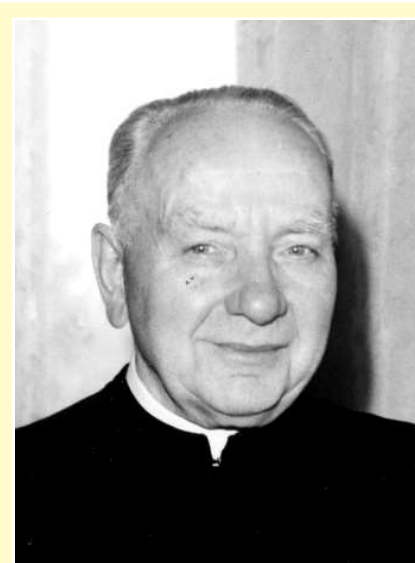
Podrobný životopis si můžete přečíst v podobě třídílného díla P. Oldřicha Meda **Životopisné paměti P. Ignáce Stuchlého** nebo stručnější podobu Oldřicha Meda **Český Don Bosko** nebo od P. Jaroslava Kopeckého **Tvé misie budou na severu**.

Druhý český provinciál – P. Antonín Dvořák (1948 – oficiálně 1969)

P. Antonín Dvořák pocházel z Chvojnova u Pelhřimova, kde se narodil **15. května 1907** jako nejmladší ze sedmi dětí. Se salesiánským dílem se seznámil v roce 1925 přes časopis Jitro, kde P. Klement uveřejnil článek o začínajícím českém salesiánském díle v italské Perose. Nadchl se pro Dona Boska a po čtyřech třídách gymnázia odjel 13. září 1925 s desíti jinými chlapci do Perosy. Po noviciátě ve Villa Moglia složil **první sliby 18. září 1927** do rukou bl. dona Rinaldiho.

Filosofii studoval v Turíně na Valsalice v letech 1927 - 1929. Věčné sliby složil ve Sv. Beňadiku v roce 1931. Na asistenci byl ve Fryštáku v letech 1929 – 1931. Na teologii odejel do Lublaně, kde **7. července 1935 přijal kněžské svěcení** od lublaňského biskupa Gregora Rožmana. Krátce potom nastoupil od 1. října 1935 do 28. února 1936 v Praze vojenskou službu ve škole pro důstojníky duchovní služby v záloze. Po jejím absolvování odjel P. Antonín 1. března 1936 do Fryštáku jako školní rádce. Od 1. srpna 1936 tam byl prefektem (ekonomem) a po roce odešel do Ostravy ve funkci prefekta v letech 1937 – 1938. Jeden rok tam byl rektorem salesiánského kostela sv. Josefa. Dalšího roku, 1939, byl jmenován magistrem noviců, inspektoriálním rádcem a sekretářem tehdejšího inspektora P. Ignáce Stuchlého. Po roce přešel s novici do Ořechova u Polešovic jako ředitel a magistr. V letech 1945 – 1948 přesídlil s noviciátem do Hodoňovic. Tam byl po P. Ignáci Stuchlém **v roce 1948 jmenován inspektorem** (provinciálem) česko-moravské inspektorie.

Po převzetí moci komunisty byl P. Antonín internován s ostatními řeholníky v Oseku a Želivě od 13. dubna 1950 do 15. května 1952, kdy byl zatčen a odsouzen na 21 roků za tajný styk s mladými spolubratry, kteří byli v té době na svobodě. Bylo to kvalifikováno jako velezrada. Po nelidských výsleších v Jihlavě, v Praze-Ruzyni, na Pankráci i jinde, si odpykával trest ve věznici na Mírově, v Leopoldově, v uranových dolech na Příbramsku a Jáchymovsku. Po třinácti letech věznění byl propuštěn na amnestii v roce 1965. Po návratu z vězení pracoval jako dělník v Praze v Pragovce, v Koh-i-nooru a Pozemních stavbách. Po pražském politickém jaru v roce 1968 odešel P. Dvořák na „Kliment“, poblíž Doksan, mezi spolubratry bohoslovce. Od 1. srpna 1971 začal působit jako duchovní správce u sester boromejek v Moravských Budějovicích, kde sloužil 28 let až do své smrti.

Po převzetí moci komunisty byl P. Antonín internován s ostatními řeholníky v Oseku a Želivě od 13. dubna 1950 do 15. května 1952, kdy byl zatčen a odsouzen na 21 roků za tajný styk s mladými spolubratry, kteří byli v té době na svobodě. Bylo to kvalifikováno jako velezrada. Po nelidských výsleších v Jihlavě, v Praze-Ruzyni, na Pankráci i jinde, si odpykával trest ve věznici na Mírově, v Leopoldově, v uranových dolech na Příbramsku a Jáchymovsku. Po třinácti letech věznění byl propuštěn na amnestii v roce 1965. Po návratu z vězení pracoval jako dělník v Praze v Pragovce, v Koh-i-nooru a Pozemních stavbách. Po pražském politickém jaru v roce 1968 odešel P. Dvořák na „Kliment“, poblíž Doksan, mezi spolubratry bohoslovce. Od 1. srpna 1971 začal působit jako duchovní správce u sester boromejek v Moravských Budějovicích, kde sloužil 28 let až do své smrti.

V salesiánském životě spolubratři obdivovali jeho vlídnost a laskavost. Vyžadoval řád, ale sám ho také dodržoval. Spolubratři salesiáni oceňovali jeho organizační schopnosti v mladším věku při různých oslavách a svátcích; jeho pochopení pro těžkosti spolubratřích, salesiánský úsměv a pohodu, kterou dovedl štedře rozdávat. Byl vzorem společenského chování, zachovávaní Stanov i zbožnosti po celý život, a to i ve stáří. Po propuštění z vězení dovedl odpustit všem, kteří mu ublížili tvrdými výslechy a popsal ve svých „**Vzpomínkách**“ podrobně, ale s vnitřní vyrovnaností, svůj život v kriminálech a na lágrech. Myšlenkovou svěžest si uchoval až do své smrti.

Dva roky před odchodem na věčnost - 15. května 1997, mu apoštolský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa předal papežské vyznamenání: papežský kříž „Pro církev a papeže“. Stalo se to v den jeho 90. narozenin. P. Dvořák při tom projevil velikou radost, ale i žitou pokoru, o kterou se snažil v celém svém životě.

Pán si P. Antonína povolal pro odměnu **20. února 1999** v Moravských Budějovicích ve věku nedožitých 92 let. Dle svého přání je pohřben mezi spolubratry v salesiánském hrobě v Praze.

Třetí český provinciál P. Karel Tinka - pověřen funkcí cca 1951 - 1956

P. Karel Andrejevič Tinka se narodil **12. února 1920** v ukrajinském Kyjevě. Ještě když byl dítětem, se rodina přestěhovala na Moravu do Květné, kde bydleli rodiče z otcovy strany. Se salesiánským dílem se seznámil v roce 1931 ve Fryštáku, kde začal studovat střední školu. Původně se hlásil k jezuitům na Velehrad, ale dlouho mu neodpovídali, a tak mu P. Novotný poradil, aby se zkusil přihlásit ve Fryštáku. Po vykonání zkoušek u P. Ignáce Stuchlého byl přijat a záhy mu přišlo i pozvání na zkoušky na Velehrad. Karel však již zůstal věrný salesiánům.

V roce 1937 složil po ročním noviciátě **první sliby** na Slovensku ve Sv. Beňadiku. Teologická studia dokončoval v Ostravě. Za Protektorátu společně se spolubratry Langrem, Sochou a Ondráškem pracovali ve zbrojním podniku v Lipníku, a to v letech 1942 – 1943. Na radu jednoho inženýra se přihlásil na průmyslovku do Přerova, čímž byl uvolněn pracovním úřadem z pracovní povinnosti. Do školy však nenastoupil a vrátil se s ostatními spolubratry do Ořechova. Když Němci Ořechov zabrali, byli všichni posláni na stavbu noviciátu do Hodoňovic. Za tři měsíce byla budova hotová, a tak mohl Karel začít studovat bohosloví. Studia probíhala ve Fryštáku na faře. Rok studoval v Brně. Po skončení války studovali bohoslovci ve Dvorku u Přibyslavi, 8. prosince 1945 se stěhovali do Mníšku pod Brdy, kde dokončili 3. ročník. Poté se stěhovali do Oseku u Duchcova.

Po dokončení 4. ročníku byl Karel nejprve **vysvěcen** na jáhna a následně **6. července 1947 na kněze**. Do roku 1950 pak působil v Praze jako katecheta a zároveň studoval na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy (režim mu dovolil složit pouze první státnici). Od dubna do září 1950 byl internován v Oseku, do roku 1954 byl u PTP. Nejprve v Libavě, poté v Plumlově a nakonec v Dobroníně u Jihlavy. Po propuštění do civilu pracoval dva roky jako stavební dělník u OSP v Uherském Brodě.

Stalo se, že při jednom cvičení u PTP na Libavě utrpěl P. Chudárek pádem těžký úraz ledvin, byl propuštěn do civilu a podařilo se mu pravděpodobně přes filatelistické známosti navázat kontakt s Turínem a tam odtud přišlo **pověření** pro P. Karla Tinku, **aby vykonával** nad rozptýlenými spolubratry **inspektorskou pravomoc**. Bylo to dobré řešení, protože P. Tinka byl výborný salesián a byl ochoten z lásky k dílu vzít na sebe tuto těžkou odpovědnost. Tuto dočasnou funkci zastával **do roku 1956**, kdy ji předal P. Josefu Lepaříkovi.

Dne 7. listopadu 1956 byl ale P. Karel zatčen, nespravedlivě odsouzen a ve vězení v Jihlavě, Hradci Králové, Litoměřicích a především Valdicích-Kartouzech postupně strávil čtyři roky. Po propuštění se v Otrokovicích vyučil elektrikářem a v roce 1962 dokonce složil mistrovskou zkoušku. Do roku 1968 pracoval jako elektrikář, než se podařilo, že byl na podnět pana probošta Přerovského na farním úřadě ve Zlíně zaměstnán jako údržbář. Jako kněz nesměl veřejně působit. Přesto se odvážil především zpovídat (do zpovědnice není vidět) a celou tu dobu sloužil mši sv. v neděli od půl dvanácté, „protože v tu dobu byl již církevní tajemník u oběda“, jak sám dodával.

Po roce 1990 se P. Tinka ve Zlíně i přes útočící nemoci obětavě pustil do kněžské služby v jedné z největších farností v republice, kterou převzali salesiáni. Neúnavně se věnoval přípravě snoubenců, rodičů před křtem dětí, vedl farní agendu. Roku 1998 byl za své mnohaleté zásluhy odměněn Cenou města Zlína. V roce 2000 byla zahájena stavba kostela a střediska mládeže na Jižních Svazích. Celý svůj duchod věnoval měsíc co měsíc na stavbu. Můžeme jej tak považovat za největšího dobrodince celého díla. Když se v roce 2006 salesiánská komunita přesunula do nového areálu na Jižních Svazích, přestěhoval se zde i otec Karel s jasným konstatováním: „Jsem přece salesián.“

Ve farnosti Panny Marie Pomocnice křesťanů se dál angažoval především v kanceláři a ve zpovědnici, kde byl ještě začátkem adventu nástrojem Božího milosrdenství, laskavosti a jemného humoru. Poslední den svého života prožil P. Karel jako vždy. Pomodlil se ranní chvály, koncebroval mši svatou, společně s bratřími poseděl u snídaně. Jen do kanceláře už nešel, síly docházely... Na věčnost se odebral večer **20. prosince 2011**. Bylo mu 91 let.

Rozhovor s P. Karlem Tinkou si můžete přečíst v knize **Veteráni v bitvách o duše, 1. díl**, s. 7-25, kterou vydalo nakladatelství a vydavatelství Jiří Míček – ATLAS roku 2001.

P. Josef Lepařík – zástupce provinciála od roku 1956 asi do roku 1969

P. Josef Lepařík, narozený **20. března 1901** (Olomouc-Hodolany), patří spolu s P. Štěpánem kardinálem Trochou mezi první, kteří přišli v roce 1923 do Itálie s úmyslem stát se salesiány. Jelikož v Perose Argentině, kde se v tomto roce připravovali ještě slovenští hoši, bylo plno, poslali je do Foglizza, kde byl zároveň noviciát. Josef jej zde začal v roce 1924 a **první sliby** složil **24. září** v roce následujícím. Než odešel do Perosy, byl už zaměstnaný jako úředník v bance v Olomouci. Měl tedy příslušné vzdělání.

Po slibech odešel spolu s ostatními do Turína-Valsalice do filosofického studentátu. Po roce ho poslali do Perosy na asistenci. Zůstal zde ještě rok s poslední třídou i ve školním roce 1927 – 1928, když se ostatní hoši spolu s P. Stuchlým a s asistenty přestěhovali do Fryštáku. V následujícím roce zůstal Josef v Itálii a představení ho poslali do Turína na Crocettu studovat teologii. Poslední rok teologie studoval v Lublani, kde byl **roku 1932 vysvěcen na kněze**.

Po vysvěcení byl P. Josef poslán do Fryštáku. Byl zpovědníkem hochů. V roce 1934 se otevřel druhý dům v Ostravě a P. Stuchlý se stal jeho ředitelem. P. Lepařík se stal jeho nástupcem ve Fryštáku. Řediteloval zde jen něco déle než rok, do doby než byl P. Stuchlý jmenován prvním inspektorem. P. Josef byl povolán za ředitele ostravského domu a jeho nástupcem ve Fryštáku se stal P. Mrtvý. Stal se rovněž s donem Coggiolou a dvěma spolubratry ze Slovenska rádcem inspektoriální rady. V Ostravě řediteloval až do zabrání ústavu v roce 1942. I potom zde působil ve funkci ředitele, i když zůstal jen kostel a zmenšená oratoř. Teprve v roce 1944 ho vystřídal P. Mrtvý a P. Josef odešel za bohoslovci na fryštáckou faru.

P. Josef byl proslulý klidšas, nikdy ho nebylo vidět rozčíleného. Svým klidem dovedl zvládat i různé nepříjemné výbušné situace, o které mezi mladými kleriky a teology nebylo nouze. Typické byly pro něj některé výroky, které se tradovaly. Kdysi v Ostravě po úspěšném divadelním představení ho komentoval na večerním slůvku: „Pěkné to bylo, lidé rádi odcházeli...“ Proto zůstal u bohoslovců. Byl s nimi nějaký čas ve Dvorku a pak v Mníšku pod Brdy. Po roce se přestěhovali do Oseku. V roce 1948 byl povolán zpátky za ředitele do Ostravy, kde byl po válce učňovský domov. Po komunistickém puči v únoru 1948 se ostravští soudruzi pokusili ústav zdiskreditovat záměrně zosnovanou provokací, ke které zneužili některé učně. Vyřešilo se to tím, že ředitel P. Václav Hynek odešel do Brna a situaci uklidnil osvědčený P. Josef.

V Ostravě ho zastihla osudná noc v dubnu roku 1950. Putoval do internace do Želiva. Propustili ho někdy v roce 1954. **Byl po Staříčkově smrti nejstarším rádcem inspektoriální rady, a tak podle stanov zastupoval inspektora, který byl v té době ve vězení.** Usídlil se v Olomouci. Při zatýkání spolubratří v roce 1957 byl zatčen a odsouzen na 3 roky. Jelikož nebyl odsouzen podle § 79. podvracení republiky, vztahovala se na něj některá z předcházejících amnestií a byl po roce propuštěn. Vrátil se opět do rodné Olomouce a byl zaměstnán v Zoo na Sv. Kopečku.

V roce 1963 získal místo duchovního v domově důchodců v Mlázovicích u Jičina, který vedly řeholní sestry. V době po propuštění a době svého pobytu v Mlázovicích se P. Josef příležitostně věnoval dívkám, které se chtěly ještě před rokem 1950 stát Dcerami Panny Marie Pomocnice. Nemohl jim sice nic konkrétního slíbit, ale navštěvoval je a povzbuzoval k vytrvalosti, že se snad jednou přece dočkají. Získával i další. Některým dovolil, jako zpovědník, složit soukromě slib čistoty.

V době uvolnění v roce 1968 při známém „Pražském jaru“ odešel P. Lepařík opět do Ostravy a získal souhlas jako výpomocný duchovní u kostela sv. Josefa při našem zabraném domě. V postupující normalizaci byl nucen odejít. Nějakou dobu byl bez možnosti se veřejně jako kněz projevit. V roce 1975 se dostal do ústavu sociální péče k sestrám v Nové Horce. Zde se ještě dověděl, že Dcery Panny Marie Pomocnice u nás už skutečně začaly. Některé ho byly navštívit, i když skutečnost, že jsou už Dcerami, musely z bezpečnostních důvodů zatajit. Zde v Nové Horce **9. prosince v roce 1988** zemřel. Odpočívá v salesiánském hrobě v Brně.

P. Josef byl skromný, tichý, pokorný člověk. Neucházel se nikdy o nějaké funkce a tituly, ale právě svou skromností a pověstným klidem vykonal pro rodící se Don Boskovo dílo v naší zemi kus poctivé práce.

Čtvrtý český provinciál - František Míša – Dominus (1969 - 1981)

P. František Míša se narodil **5. ledna 1913** v Polešovicích na Slovácku. O kongregaci salesiánů se dověděl od tamního kaplana P. Stanislava Suchánka. V roce 1925 odjel do Itálie s druhou výpravou chlapců, kteří projevíli zájem o salesiánský život. V Perose Argentině pobýval do roku 1928. Noviciát prožil ve Villa Moglia, kde **12. září 1929 složil první sliby** do rukou dnes již blahoslaveného třetího nástupce Dona Boska, dona Filipa Rinaldiho. Pokračoval studiem filosofie v Turíně na Valsalice a ve Foglizzo Canavese.

Do vlasti se František vrátil na tříletou salesiánskou praxi, kterou prožil ve Fryštáku, v Bratislavě a u kleriků v Ostravě. Poté odjel zpět do Itálie do Říma, kde na Gregoriánské univerzitě studoval teologii. **17. prosince 1939** byl **vysvěcen na kněze** v římské bazilice Sacro Cuore. Po návratu domů byl během 2. světové války školním rádcem studentů filosofie a bohoslovců nejdříve v Ostravě, pak ve Fryštáku a nakonec v Brně - podle toho, jak se při postupném zabírání domů nacisty studentát stěhoval. V Brně byl ředitelem oratoře a vedl kroužek kandidátek, které se chtěly stát Dcerami Panny Marie Pomocnice. Po válce odešel P. Míša na dva roky studovat biblistiku do Říma. Vrátil se v roce 1948 a stal se ředitelem teologického studentátu v Oseku u Duchcova.

V roce 1950 při komunistickém zásahu proti řeholníkům byl P. František z Oseka odvezen do internačního tábora do Želiva. V internaci byl zatčen a od listopadu 1954 do března 1955 vězněn ve vyšetřovací vazbě v Ruzyni. V březnu byl opět bez soudu vrácen do Želiva. V roce 1956 byl odvezen do Králíků v Čechách. Po skončení internace odešel do Prahy, kde si našel místo u Vodních staveb. Až do roku 1968 střídal různé stavby v Praze a okolí. V letech 1968 – 1970 byl zaměstnán jako „muž v domácnosti“ na faře v Teplicích-Trnovanech a zbývající tři roky do důchodu pracoval jako noční hlídač u Metrostavu v Praze. Tato zaměstnání mu umožnila věnovat se spolubratřím a vyvádět je z krize, která nastala zavíráním ústavů komunisty v 50. letech 20. století. Organizoval především formaci a studium, sháněl potřebné texty a zařizoval zkoušky. Vzal na sebe odpovědnost za umožnění svěcení, když byl salesiánský biskup Štěpán Trochta po propuštění z kriminálu ochoten světit nové kandidáty. Stal se zodpovědným i za přijímání nových salesiánů.

V roce 1969 poslední **řádny inspektor** P. Antonín Dvořák navrhl vedle P. Oldřicha Meda (který byl vázán farní pastoračí, z níž nebylo možné odejít) právě **Františka Míšu** jako svého **nástupce**. Službu **inspektora** (provinciála) **Dominus vykonával po dobu dvou šestiletí**, od roku **1969 do roku 1981**, kdy ji předal Ladislavu Vikovi. Během své služby i přes probíhající „normalizaci“ zajišťoval formaci nových spolubratřím, jejich studia, kněžská svěcení, formaci a sliby sester salesiánek, Volontárií Dona Boska, Sdružení salesiánských spolupracovníků i mnohé salesiánské aktivity, jako byly kurzy malé teologie či chaloupkové hnutí.

Dominus se v této době i přes sledování StB a četné výslechy neúnavně věnoval mnoha skupinám po celé republice, jimž předával své biblické znalosti a zkušenosti i salesiánskou radostnost a dobrou náladu. Po roce 1990 přijal pozvání sester salesiánek z Hradce Králové, aby se tamní komunitě věnoval jako kaplan a dívkám na internátě jako „čestná vychovatelka“. I nadále však objížděl spolubratry, zejména staré a nemocné, vyučoval Písmo a italštinu novice i mnohé laiky a bděl nad „chaloupkami“, které jako dědictví pastorače v totalitě plnily i v nové době své poslání. Každoročně putoval k místům českých salesiánských počátků, ale stejně intenzívně se zajímal i o současnost salesiánského díla a velmi mu ležela na srdci jeho budoucnost.

Dominus byl mužem širokého srdce a nikdy nepřestával být pedagogem, vychovatelem. Jeho stálým heslem bylo: „Radujme se – nebojme se – milujme se.“ Stále říkával s úsměvem, že salesián je od toho, aby člověka „dokopal“ do nebe. Dominus si nikdy nestěžoval na utrpení. Ve svém pokoji měl modlitbu sv. Františka Saleského: „Nauč mne Pane, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže...“ Byl to člověk, který měl skutečně rád život. Život takový, jaký je zde na zemi. Měl v sobě vyrovnanost, uměl slavit, uměl se i postit a nedělal vědu ani z jednoho, ani z druhého. Byl mužem vnitřního života. Tvrdil, že není žádná věda spolupracovat s Bohem, že jak otevře oči, je s ním a dělá všechno s ním. Když mluvil o rozjímání, říkával, že jde s Pánem Ježíšem někam na procházku. Rozjímání není žádná věda, jde o přebývání s Bohem.

„Dominus“ – František Míša zemřel **3. března 2005** po operaci v královéhradecké nemocnici ve věku 92 let.

Rozhovor s P. Františkem Míšou si můžete přečíst v knize **Veteráni v bitvách o duše, 1. díl**, s. 113-138, kterou vydalo nakladatelství a vydavatelství Jirí Míček – ATLAS roku 2001.

Pátý český provinciál – P. Ladislav Vik (1981 - 1993)

P. Ladislav Vik se narodil **25. března 1923** ve Vysokém nad Jizerou. Byl pokřtěn jako dítě, ale teprve v době středoškolských studií osobně konvertoval a intenzivně přilnul ke katolické církvi. Proto vždy vědomě a příkladně vystupoval jako věřící a nedal se zlomit ani v těžkých 50. letech, ani v dobách komunistické normalizace v letech sedmdesátých.

Noviciát a **první sliby** skládal těsně po válce v Hodoňovicích **v roce 1947** do rukou P. Antonína Dvořáka, jako salesiánský asistent působil v Přestavkách u Přerova a ve Fryštáku. První bohoslovecká léta spadají do období rozeznání klášterů a řeholních domů (1950 – 1955), kdy byl spolu s mnoha jinými řeholníky internován v kláštrech v Oseku u Duchcova a v Želivi u Humpolce.

Po propuštění z internace pracoval Ladislav jako skladník, stavební dělník na přehradách Křímov, Jirkov, Hracholusky u Plzně a Skalka u Chebu. V té době se salesiáni znovu začali scházet a Ladislav vyučoval filosofii. **10. prosince 1960** byl **tajně vysvěcen na kněze** biskupem Štěpánem Trochou v jeho soukromém bytě.

V ranných šedesátých létech působil P. Ladislav jako chemik ÚKZÚZ v Plzni, později jako vychovatel v Domově mládeže s trestnou činností v Obořišti. V době „Pražského jara“ se po návratu otce biskupa Štěpána Trochty do litoměřické diecéze stal jeho sekretářem. Po smrti kardinála Trochty (**1974**) pracoval P. Ladislav jako měřič u VDUP v Praze a **v podzemi jako magistr noviců SDB a novicek FMA a salesiánský ředitel v Praze.**

V letech **1981 – 1993** působil po Františkovi Míšovi jako **provinciál českých Salesiánů Dona Boska** a mezi roky 1985 – 1988 přijímal vysoko na horách tajné řeholní sliby mladých spolubratrů, přestože trpěl bolestí nohou. Už před „Sametovou revolucí“ a hned po ní se pustil do zakládání několika klíčových děl, která mu ležela na srdci: nakladatelství Portál, tiskárna Adalbert, vyšší odborná škola Jabok, a do mnoha dalších pastoračních aktivit.

Po celý život byl P. Ladislav vyhledávaným zpovědníkem a moudrým kazatelem. V závěru života **věnoval mnoho úsilí procesu blahořečení P. Ignáce Stuchlého a kardinála Štěpána Trochty**, které osobně velmi dobře znal. Byl horlivým mariánským ctitelem a šířitelem úcty k Donu Boskovi a sv. Františku Saleskému.

P. Ladislav Vik, jak jsme si zvykli říkat Láďa, zemřel v komunitě pražských salesiánů, zaopatřen svátostí nemocných, ve věku 88 let v pátek **22. července 2011**. Očekává vzkříšení v salesiánském hrobě na ďáblickém hřbitově v Praze.

Rozhovor s P. Ladislavem Vikem si můžete přečíst v knize **Veteráni v bitvách o duše, 2. díl**, s. 173-200, kterou vydalo nakladatelství a vydavatelství Jiří Míček – ATLAS roku 2003.

Šestý český provinciál – P. Benno Beneš (1993 - 1999)

Benno Beneš se narodil **19. dubna 1938**, v předvečer druhé světové války, v Oseku. Zde, v českoněmeckém pohraničí na vlastní kůži prožil příběh Sudet, válku, nenávisť, vyhnání, opuštěnost... Snad proto, aby pak byl celý život misionářem, tedy tím, kdo je poslán. Zde se také, po vyhnání cisterciáků z Oseka, poprvé jako mladý chlapec potkal se salesiány. Někdy v té době se snad zrodilo i jeho povolání být salesiánem.

Základní školu ukončil roku 1953 a pokračoval studiem chemické průmyslovky v Mostě, kterou dokončil o čtyři roky později. Po základní vojenské službě byl Benno zaměstnán jako chemik v Uhelném průzkumu. Pracoval v laboratoři zeměvrtného závodu s pracovištěm v Oseku. Občas jezdil služebně do Prahy, kde vždy několik dní pracoval ve Výzkumném ústavu pro plynná a tuhá paliva. Jednoho dne po pracovní době potkal v centru Prahy Domina, kterého si pamatoval jako ředitele oseeké salesiánské komunity bohoslovců. I Dominus si Benna pamatoval, a tak v roce **1966 začal Benno noviciát**. O čtyři roky později složil věčné sliby a **v roce 1972 byl tajně vysvěcen na kněze**.

Po pražském jaru se již stal zástupcem provinciála a jeho úkolem byla formace nových salesiánů. Zaměstnán ve světském povolání ve svém volném čase projížděl napříč republikou, potkával se s mladými muži při hledání jejich povolání, se salesiány studujícími tajně i s těmi, kteří studovali na bohoslovecké fakultě v Litoměřicích.

Až na svátek sv. Jana Boska 31. 1. 1990 se spolu s dalšími spolubratry zveřejnil při koncelebrované mši u sv. Terezičky v Praze – Kobylisích jako salesián a kněz. **V lednu roku 1993 se P. Benno stal provinciálem**. Po šesti letech se se svou službou rozloučil takto: „Mnozí naši spolubratři a známí se mě zcela přátelsky a beze lsti ptají, jak prožívám změnu svého postavení v provincii. A tak jim odpovídám zcela obyčejně a prostě: Ne jinak, než před šesti lety při mém jmenování. Snad jen to, že z hlediska času jsme všichni o šest let starší. V celém mém uplynulém životě, ať jsem zastával jakoukoli funkci v občanské veřejnosti, naposledy i tu funkci či službu provinciála, nikdy mě tyto funkce nepřerůstaly přes hlavu, ani nikdy nepřiřostly k srdci. Nic jsem nedělal proto, abych funkce kvůli funkcím nabýval, ani jsem nic nedělal proto, abych funkce kvůli funkcím pozbyval. Spíše jsem se po celý život snažil plně žít svěřeným úkolem a živými mezilidskými vztahy, bez nichž nelze žít ani se dál rozvíjet.“

Vedle vedení provincie čekala v 90. letech na P. Benna ještě další výzva, další misie... Na první Provinciální kapitule Salesiánů Dona Boska v roce 1992 se začalo uvažovat o odchodu do misí pro ty, kteří to viděli jako vůli Boží, ale až někdy v roce 1997. Do té doby se tito salesiáni měli připravovat, vize byla – na východ Rusko, Ukrajina apod. Když se v lednu 1993 stal P. Benno provinciálem, dostal od hlavního představeného P. Egidia Viganó několik úkolů. Jeden z nich zněl: Začít působit v Bulharsku! Přeje si to Svatý otec." Jinými slovy svěřil naší provincii misijní území. P. Benno Bulharska jezdil s partami mladých lidí na hory, k moři a na duchovní obnovy a exercicie už od roku 1968. Takže znal zemi i její obyvatele 25 let.

P. Benno připravil první poznávací misijní výpravu na červenec 1993, s tím, že se zjistí, v které diecézi a místě bychom mohli působit. Nejlépe byla výprava přijata v Sofii, a tak 17. dubna 1994 byli při slavnostní mši sv. v Kobylisích vysláni do Bulharska první čeští spolubratři Petr Němec a Antonín Koman. Později čeští salesiáni získali volný restituovaný objekt fary v Kazanlaku, kde jsou dodnes. (To je ve zkratce – více Farní zpravodaj Teplice duben 2008.)

Od roku 1999 do roku 2003 působil P. Benno na vyšší odborné škole Jabok v Praze a byl jmenován delegátem pro misie v naší provincii. V roce 2003 přesídlil „na misie“ do Teplíc. Nečekal ho zde žádný zasloužený odpočinek, ale léta naplněná životem pro teplickou farnost, pro odkaz Štěpána Trochty, pro spolupráci s lidmi mimo církve, pro mnoho dalších činností a také pro spolupráci přeshraniční, pro hledání dávno ztracených a rozbitých cest a jejich jemné vyspravování... Nemalý podíl má P. Benno mimo jiné na spolupráci s partnerskou farností ve Volkachu. V březnu 2015 převzal Zlatou holubici míru – ocenění za zásluhu o porozumění mezi národy.

V současné době žije P. Benno v teplické komunitě a letos oslavil své 81. narozeniny.

Rozhovor s P. Benno Benešem si můžete přečíst v knize **Veteráni v bitvách o duše, 2. díl**, s. 25-71, kterou vydalo nakladatelství a vydavatelství Jiří Míček – ATLAS roku 2003 a ve Farním zpravodaji Teplíc z dubna 2008 najdete vyprávění a vzpomínky spolubratřím a přátel, kteří mu blahopřáli tehdy k 70tinám.

Sedmý český provinciál – P. Jan (Johny) Komárek (1999 - 2005)

Jan Komárek se narodil **7. února 1957** ve Zlíně. Je nejmladším ze tří sourozenců – má sestru a bratra. Zcela první salesián, kterého potkal, aniž věděl, že je salesián, byl P. František Hnila. Bylo to v roce 1968 a Johnymu bylo 11 let. Začal tehdy ministrovat a protože se mše sv. tenkrát sloužila ještě v latině, musel jako každý ministrant znát latinské odpovědi. A tak mu maminka domluvila kurz „latiny“ právě u P. Hnily. Dalším salesiánem, díky němuž „vše“ začalo, byl P. Stanislav Palásek, který přišel do Zlína jako kaplan, když měl Johny 16 roků. P. Palásek se zajímal o ministranty více a posílal je na různé akce, kde se setkávali s dalšími salesiány a chlapani a společně tvořili správnou partu.

Salesiánem se stal Johny chvilku před válkou – **11. září 1976** složil **první sliby** a záhy narukoval. První povolání ke kněžství však pocítil již v osmé třídě. Poté, co poznal salesiány, došlo mu, že ho Pán volá na tuto cestu, a tak se P. Paláskovi se svým přáním svěřil. Představení velmi rychle souhlasili, a tak během čtvrtého ročníku na průmyslovce současně prožíval noviciát. Následně studoval v Litoměřicích a **na kněze** byl **vysvěcen 25. června 1983**. Protože nemohl otevřeně říci, že je salesiánem, nastoupil do duchovní správy jako „diecézní kněz“.

Johnyho prvním místem působení byl Velehrad. Po třech letech nastoupil, již jako farář, do Blatnice pod sv. Antonínkem, kde setrval do ledna roku 1990. Bylo po revoluci, a tak mohl přiznat svou salesiánskou identitu a začít pracovat na salesiánském díle. Nejprve přišel do Ostravy, kde byl salesiánům vrácen kostel sv. Josefa, a společně s Pavlem Kuchařem, Jiřím Zezulou a prvním porevolučním ročníkem kluků v Liptáni začali noviciát. V listopadu se stěhovali do Hodoňovic. O pět let později se noviciát přestěhoval do Prahy-Dolních Počernic, kde Johny působil až do roku 1998. **V roce 1999** přijal od hlavního představeného dona Vecchiho jmenování **provinciálem** a v této funkci sloužil až **do roku 2005**.

V současné době je Johnyho posláním rozvíjet a podporovat vztahy v salesiánské rodině jako „Delegát pro salesiánskou rodinu“.

Osmý český provinciál – P. František Blaha (2005 - 2010)

František Blaha se narodil **12. října 1962**. Pochází ze Sulíkova, osady Vřesice, v okrese Blansko. Má tři sourozence: sestry Marii a Magdalénu, a bratra Jana (Žanka - taktéž salesiána). Od pěti let byl ministrantem. Již v dětství ho napadlo, že by se mohl stát knězem. Přesto vystudoval nejprve přírodovědeckou fakultu, kde se mu vrátila myšlenka na kněžství. Svou touhu předal Panně Marii, která jej (podle jeho vlastních slov) „nakopla“ k plnému rozhodnutí na Vranově u Brna. **První sliby** složil **13. září 1985** v Kostelním Vydří (v knihovně), věčné sliby 29. června 1991 v Ostravě. Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu ukončil v roce 1987. Po **vysvěcení na kněze (29. června 1987** v Brně v katedrále) pracoval jako farní vikář v Rajhradě, poté se stal dómským vikářem v Brně na Petrově a od 1. dubna 1990 do roku 1994 zastával funkci sekretáře brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho.

V září 1994 začal pracovat jako farní vikář v Brně u Sv. Augustina a od roku 1995 v Salesiánském středisku mládeže v Brně-Žabovřeskách. Zároveň byl pověřen spoluprací s Diecézním centrem mládeže. V letech 1999 až 2002 zastával funkci vikáře Salesiánské provincie Praha. Od 1. února 2001 byl ředitelem komunity v Praze-Kobylicích. **Provinciálem** byl jmenován 7. června 2004. Úřadu se ujal **17. ledna 2005** a setrval v něm do roku 2010. Od roku 2010 do roku 2016 byl ředitelem komunity, předsedou pobočného spolku Domov Don Bosco SKM v Ostravě (ubytování vysokoškoláků v ostravském DB) a kaplanem vysokoškoláků. V současné době je ředitelem komunity v Praze-Kobylicích a farním vikářem u sv. Terezičky v Kobylicích.

Přes rok mívá duchovní obnovy a exercicie, kde se s ním můžete potkat.

Devátý český provinciál – P. Petr Vaculík

Petr Vaculík se narodil **3. listopadu 1959** ve Zlíně. Pochází z věřící rodiny a má tři sestry. Ve svém rodišti se již v 70. letech seznámil se salesiány. Zvláště P. Stanislav Palásek měl na jeho povolání velký podíl. Své **první sliby** složil tajně **29. října** v roce **1978** v kaplance právě P. Paláska, ve svých 18ti letech. Věčnou profesi složil o šest let později. Vyučil se elektromechanikem a na střední průmyslové škole elektrotechnické získal maturitní vysvědčení.

Po absolvování dvouleté vojenské služby vystudoval teologii na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. V roce **1988** přijal jáhenské a posléze **25. června** i **kněžské svěcení**. Působil jako kaplan v Kyjově a ve Vizovicích. Po Sametové revoluci začínal v salesiánské komunitě ve Zlíně. Čtyři roky žil v Řádu bratří blahoslavené Panny Marie Karmelské v Kostelním Vydří a ve Frýdlantě nad Ostravicí. Od roku 1998 působil na Prostějovsku. Čtyři roky vykonával službu ředitele komunity v Prostějově a dva roky byl členem provinciální rady. Často poskytuje službu duchovního doprovázení a duchovních cvičení pro různé skupiny věřících.

Provinciálem je od léta 2010 a po šesti letech, tedy roku **2016**, byl zvolen na další šestiletí.

Petrovým mottem je: Nová povolání předpokládají novou evangelizaci. Nová evangelizace potřebuje trvalou řeholní a salesiánskou formaci a vzdělávání. (Zdroj: Salesiánský magazín 1/2010)